

Anna Pallejà Franquet

Tres missatges per oblidar-te

XIII PREMI DE NARRATIVA BREU PER A JOVES
«Caterina Albert» de 2022

UAB

Universitat Autònoma
de Barcelona
Servei de Publicacions

TRES MISSATGES PER OBLIDAR-TE

COL·LECCIÓ
GABRIEL FERRATER

Anna Pallejà Franquet

TRES MISSATGES PER OBLIDAR-TE

XIII Premi de Narrativa Breu per a Joves
«Caterina Albert» de 2022

Universitat Autònoma de Barcelona
Servei de Publicacions
Bellaterra, 2022

Primer missatge

Tant de bo estigués borratxa ara mateix. Almenys així tindria una bona excusa per escriure't. De fet, en tinc una, però és bastant dolenta. És que estic mig adormida. Que m'acabo de despertar i a aquestes hores del matí no sé pensar clar. Soc al tren, envoltada de desconeguts, anant a treballar. I aquí em tens, escrivint un missatge que em fa por enviar.

Pel que es veu m'he despertat estúpida. Perquè ja t'havia superat. Representa que havia deixat de pensar en tu, que tot havia acabat, que començar a treballar havia de fer que tot es quedés enrere, com tapat amb una manta negra gegant que em permetés oblidar. Però resulta que soc la idiota de sempre, penjada de tu encara que t'hagis portat com el pitjor dels imbècils.

En els últims temps, m'insultaves amb cada paraula que em dirigies. Em posaves en ridícul davant de tothom, em menyspreaves, com si jo fos el terra que trepitges cada dia. Em tractaves com si fos pols. Bruta i molesta, però inexistent. I tot i així, t'estimava. T'estimava amb tanta intensitat que em feia mal.

Em fa gràcia estar confessant això. Sé que vas fer amb un munt de noies el mateix que vas fer amb mi. Sé que mai he estat especial, o única.

I tot i així, no et deixo de recordar. La cara que posaves just després que tot acabés era de desil·lusió o d'alguna cosa més? Et vas enfadar amb mi quan ho vaig tallar tot de cop o només tenies ver-

gonya? O era orgull? Va anar tot massa ràpid. Ens recordo aquell dia, al carrer, sols per primer cop des que es va acabar tot. Incòmodes. Silenciosos com mai ho havíem estat. Em trobaves a faltar o era jo l'única que pensava en tu? Em vas estimar alguna vegada?

Què et vaig fer jo, a tu? Per què m'evitaves? Per què encara m'evites? De quina manera et vaig fer mal? Vas ser tan imbècil que m'obligo a pensar que et vas comportar d'aquella manera per alguna raó. Ens trobo a faltar, vaig escriure una vegada. Trobo a faltar el que vam ser i el que podríem haver sigut. Mai t'ho vaig enviar, i sort, perquè en aquell moment ho pensava, però en d'altres ens he odiat profundament.

Per què em pressionaves sempre? Tot hauria anat millor si no ho haguessis fet. Em feies sentir bruta. Grisa. Vomitiva, de vegades. Em mirava al mirall i em sentia horrorosa. Em dutxava i no era capaç de mirar el meu cos despul·lat. Invertia hores pensant a allunyar-me de tu i del que representaves, en com de miserable s'havia tornat la meua vida quan hi eres tu. I tot i així, hi tornava, una vegada i una altra. Per què ho feia? Per què em martiritzava si sabia perfectament que allò nostre no era res més que un pou d'amargor sense sortida? Per què et vaig començar a estimar després de tot, quan tu ja no volies res de mi? Per què soc tan estúpida?

T'odio. De vegades t'odio amb totes les meves forces. Si rebessis aquest missatge ni tan sols el llegiries, ho sé. El miraries amb cara de superioritat i arribaries a la conclusió que soc una fleuma molt abans d'arribar al final, i tot seguit enviaries el missatge al xat que compartiu tu i els teus amics. Miserable.

Em pregunto què deus pensar realment de mi. Em pregunto si fer això és una gran ximpleria, si algun dia seré prou valenta per enviar-te aquest missatge.

T'havia superat, de debò. L'últim cop que et vaig veure em vas semblar un monstre tan ple d'ego que ni tan sols s'aguantava dret. I tot i així, soc aquí, perdent el temps per tu, enviant un missatge.

Segon missatge

Que curios és el món, oi? La gent s'enamora. La gent s'estima. La gent viu i plora i després desapareix, i així és la vida. No té cap sentit, si ho penses. Per què s'estimen les persones? Per què es casen? D'on surten l'atracció, l'odi, l'amor i la vida? Què va tenir el Big Bang o el que fos que va crear el món perquè jo t'estigui escrivint ara, aquí?

Avui no soc al tren. No tinc l'excusa d'estar mig adormida perquè són les cinc de la tarda, i no sé ben bé què pensar de mi.

Ja no sé si t'escric perquè en tinc ganes o perquè em sembla perillós. Trobo arriscat escriure a l'aplicació de debò, sempre amb el perill de pitjar el botonet. Ho sabries tot. Hi hauria un segon Big Bang. Bé, de fet no seria tan dramàtic. Segurament tindria un atac de pànic, escriuria a la Marta, ella no em contestaria (mai ho fa) i aleshores tindria la brillant idea d'esborrar el missatge. Punt final. Poc risc, realment.

Bé, el cas és que tornem a ser aquí. En el fons escric perquè és terapèutic. Des del dia del tren no he pensat tantíssim en tu.

Tot i que és difícil, si t'he de ser sincera. No he estat capaç de mirar el meu cos de la mateixa manera que abans, perquè ara em sembla un tros de plàstic, una silueta desfigurada, una arma, un tros de carn. Quan estic despullada sento que el meu cos és una gelatina maligna que s'enganxa a tot el que el rodeja, contaminant allò que toca. Em sento fastigosa, i això em fa por.

M'espantaves tant. Soc innocent, et vaig dir un dia. No sé de què em parles. Estava morta de por, no sabia per què em deies tot allò. M'agraden innocents, em vas dir, com si el que em preocupés fos agradar-te o no agradar-te. Això no em preocupava. El que ho feia era l'infinit fàstic que sentia. El que ho feia era la meva infinita por. Perquè en aquests casos la por és infinita. El dolor al pit, al cor, és infinit.

Parlàvem. Parlàvem per telèfon de temes que hauríem d'haver parlat cara a cara, amb la tensió, amb l'atracció, amb la bellesa del moment. Em repeties una vegada i una altra què em faries, i què passaria, i què opinaves del meu cos. Em demanaves fotografies del cos que tant veneraves. Mai et va importar res que no fos la meva pell, els meus ossos, la meva carn, els meus cabells. Les converses es van tornar incòmodes. Em demanaves coses que no et volia ni podia donar. I tot a través d'una pantalla. De la pantalla que sempre ens separa.

Em pregunto si algun dia parlarem d'aquest tema sense els mòbils al davant. En serem capaços? Sabrem dir-nos coses? Sabrem fer alguna cosa més que ser estúpida per part meva i imbècil per part teva? Ho dubto. Tot i que de vegades ho desitjo.

Abans érem amics. Abans parlàvem cada dia, ens explicàvem coses. Quan se'n va anar tot a la merda? Quan vam passar de ser bons amics a ser uns imbècils entre nosaltres? Quan vam perdre el fil que ens unia? Em pregunto si alguna vegada hi va haver un fil. Em pregunto si alguna vegada va existir alguna cosa més que un munt de fosc al meu pit.

Per què em pressionaves sempre? Tot hauria anat millor si no ho haguessis fet. Per què intentaves sempre que tot anés més enllà? Estiraves el fil, cada cop una mica més, i hi va haver un moment que de tan tens es va trencar. Per què no intentaves entendre que jo era nova en tot, que estava espantada i sorpresa?

No sabia com anaven les coses. No entenia res. No ho volia entendre. Tenia tanta por. Mentre parlava amb tu em sentia massa

gran i massa nena al mateix temps, perquè em vas fer créixer sobtadament. Era tot tan nou i complicat que em feia mal, i jo no volia que fes mal. Volia ser de colors. Volia sentir-me lliure.

Vaig entendre el món aquells dies, tot de cop. Vaig entendre què és el que passa pel cap dels homes que em miren al carrer, dels que xiulen, dels que fan comentaris grollers. Vaig viure-ho massa intensament. Em vas preparar per a la vida, suposo. Em vas ensenyar un món cruel. I al mateix temps, mai he fet un petó a ningú. Miro amb curiositat els petons que es fan els actors a la televisió, intento imaginar com deuen ser. Soc innocent, et vaig dir. I tu vas seguir estirant.

Quan finalment tot va acabar jo vaig seguir penjada de tu, perquè preferia recordar els temps en què havíem sigut amics que les setmanes en què em vaig sentir tan grisa que em feia fàstic mirar-me.

Suposo que això és tot per avui. Toca copiar el missatge, enganxar-lo a l'aplicació de notes, evitar el botonet d'enviar i fer veure que no ha passat res. Toca seguir endavant. Fins aviat.

Tercer missatge

Aquest cop no soc al tren, ni tan sols estic avorrida. Simplement, he decidit que ja toca tancar l'etapa. Crec que aquest és l'últim missatge. Crec que no necessitaré escriure'n més. Fins ara era vital per a mi treure tota la brutícia de dins sense que ningú em mirés com si fos una fresca. Perquè la gràcia d'aquests missatges era que ningú els veuria. No els pensava enviar. En realitat no. Tenia el botó al costat, però sabia que mai l'acabaria prement.

De vegades encara penso en nosaltres. Encara somio en allò que no va ser. De vegades encara ens visualitzo asseguts al mateix banc, el meu cap sobre la teva espatlla, els nostres peus entrellaçats. Volia parlar-te, sí, però no sobre el meu cos. Desitjava passar temps amb tu, que m'expliquessis el teu dia, el teu dinar, sentir la teva veu al meu pit. Volia tocar-te el genoll o el colze, volia resseguir amb els meus dits els teus braços mentre m'explicaves coses sobre la teva cançó preferida.

Gran part del meu problema és que aquest somni és massa concret. I massa impossible. I massa utòpic. Siguem realistes, això no és factible tractant-se de tu i de mi. No estem fets per a això. Te'n vaig donar la culpa un munt de temps, i ara veig que cap dels dos va fer les coses bé.

Tu mai em vas dir directament que només t'interessava el meu cos i que la resta t'importava tan poc com una volva de pols surant

per l'aire. Jo mai et vaig dir que necessitava alguna cosa més. Tu no em vas saber dir que no volies res, jo no vaig saber comunicar-te que ho volia tot. Tu m'hauries d'haver entès quan et vaig demanar que anessis més lentament, jo hauria d'haver tallat tot tipus de comunicació amb tu quan vaig veure que les coses es posaven malament. Però qui ho hauria dit que acabaríem així? Ningú creu els pares quan diuen que el món és ple de perills. Ningú em va avisar, ningú em va dir que acabaria destrossada. Em feia massa vergonya explicar-ho a les meves amigues per buscar consol. Hauries d'haver pensat en més coses que en l'atracció física. Hauries d'haver pensat que tinc matèria al cap i al pit. Un cervell i un cor. No era tan difícil.

No sé què ens va passar exactament. No sé com em vaig enredar en aquesta situació. No entenc com vaig tenir tanta ressaca emocional i durant tant de temps. No ho podia explicar a ningú. No en podia dir res per culpa de la vergonya. Tinc dret a odiar-te. Però també tinc dret a oblidar-te, a deixar de turmentar-me, a deixar de pensar en tu i en totes les coses lletges que em vas dir.

Què vam tenir? M'agrada pensar que abans de les tempestes hi havia un equilibri entre nosaltres. Potser ni tan sols arribava a equilibri, però si va existir, alguna cosa devia ser. Si va existir, era alguna cosa, n'estic segura. Potser era una cosa trencada, però se'n podia dir cosa.

Avui no estic tan rancorosa. Tinc son. Ja he perdut les ganes de donar voltes al que ens va passar. Ja he perdut les ganes de pensar-te, d'estimar-te, fins i tot les d'odiar-te. Només et demano que te'n vagis del meu cap. Que em deixis avançar en pau, que em permetis oblidar aquells dies foscos.

Recordo que el mareig em perseguia, que hauria plorat tres vegades en un sol dia. Recordo que els darrers dies no era més que un munt de matèria grisa.

Ja està. Ja acabo. Necessitava explicar-me i ja ho he fet. Necessitava ordenar i processar. Necessitava fer alguna cosa segura i te-

merària al mateix temps. Ara només et desitjo sort. A tu i a mi.
Però aquest cop per separat. Aquest cop d'una manera prudent,
per evitar que el que ja ha passat es torni a repetir.

